

Alin Ozinian: Yahudileşmek

Posted on 05/12/2019

Aşırı gösterişli bir mevlit videosunun sosyal medyada gündem olmasıyla birçok konu tartışılmaya başlandı. Benim aralarında en sevdiğim “Yahudileşme” konusu oldu.

Mevlidin zevksizliği, lükslüğü ve dindarlığın mütevazılığı ile çelişmesi İYİ Parti TBMM Grup Başkanvekili Lütfü Türkkan başta olmak üzere birçok tanınan ve tanınmayan ismin ezelden beri besledikleri Yahudi nefretini yaymaları için yeni bir fırsat oldu.

Tam ortalık duruldu derken, bu kez Konya’da Öğretmenler Günü töreninde Vali Cüneyt Orhan Toprak’ın bacak bacak üzerine atan bir öğretmeni azarlaması üzerine, İlahiyatçı-yazar Mustafa İslamoğlu bu tip hassasiyetlerin Yahudilere özgü olduğunu söyleyerek “Vazgeçin artık şu Yahudileşmeden!” dedi.

İsmi geçenler ve geçmeyenler “Bu yaptığınız ırkçılıktır!” tepkileri üzerine sinirlendiler. Bunun ırkçılıkla, antisemitizmle kesinlikle alakası olmadığını söylediler. Kuran’dan örnekler verdiler, daha doğrusu verirmiş gibi yaptılar.

Daha aydınlatıcı olması açısından yeni bir tabir de kullanılmaya başlandı; “fikri anlamda Yahudileşme”. Burada anlatılmak istenen kişinin din değişikliğine gitmesi değil sadece “kötü faaliyetler” içine girerek fikrinin bozulduğuna işaret edilmesi.

İrkçılık ne kadar sinsi olsa da, kabul etseler de etmeseler de, haksız kazancı ve zenginliği Yahudi olmakla bir tutan bu anlayış en klasik anlamda ırkçılık ve antisemitizmin dışavurumu.

Yahudileşmenin “İslami literatürde” Allah’ın sınırlarını zorlamak, dünyevi menfaatleri uhrevi menfaatlere tercih etmek, şımarıklık, seçkincilik, snopluk yapmak” gibi durumları ifade etmek için kullanıldığını anlatanlar, özetle “Yahudileşmenin” aslında dini bir gruptan ziyade bir karakteri, bir yaşam tarzını ifade ettiğini kanıtlamaya çalışıyorlar.

Bu yaklaşıma tepki verenler de çok; özellikle seküler kesimden oldukça sinirlenenler, yapılan israf ve görgüsüzlüğün aslında Arap şeyhlerinin abartılı ve lüks yaşamlarıyla örtüştüğü üzerinden örnekler verip bunun aslında “Araplaşma” olduğunu söylüyorlar.

Olumsuzlukları “Yahudileşme” kadar “Araplaşma” olarak etiketlemek de sorunlu ama gelin görün Yahudi İslami kesim için ne kadar olumsuz bir tınıya sahipse, Arap da sekülerler için aynı derecede barışılmayacak bir kelime.

Suçluyu ararken ne Ortadoğu’ya ne de Batı’ya bakmaya gerek yok aslında, aynaya baktığımızda bu iş hemen çözülecek, gerçek suçlu hemen karşımızda bitecek.

Bacak bacak üstüne atmaktan rahatsız olanlar ve bu rahatsızlığı Yahudileşmek olarak görenlerin çokluğu düşünülürse aynaya bakanların sayısı elin parmaklarını geçmeyecek. Özü başka, sözü başka, sahtekâr, manasında Yahudi sözcüğünü gündelik hayatta kullanmak antisemitizm sayılmayacak, nefret toplumu kendi yağında kavrulmaya devam edecek.

Diğer taraftan, bu “Yahudileşme” çıkışları ister istemez geçen ay Konya’da otobüs duraklarındaki reklam panolarına asılan “Hristiyanları ve Yahudileri dost edinmeyin” afişi tartışmasını hatırlatıyor. Posterde yer alan ifadeler Kur’an-ı Kerim’in Maide suresinin 51. ayetinin Türkçe tercümesi idi, tepkilerden sonra söz konusu ayetin tam olarak ne dediği tartışıldı, ilahiyatçıların bu ayeti nasıl yorumladığı soruldu, tarihi bağlamı tartışıldı. Sonunda Kuran’dan cımbızlama yapmak iyi değildir, bütünlük içinde ele alınmalıdır dendi.

Okuduğunu anlayabilen hemen herkes, İslam’da Müslüman’ın kendi değerine, kültürüne,

inancına yabancılaşması ihtimaline kuşku ve rahatsızlık ile yaklaştığını, o yüzden Hristiyan ya da Yahudi adetlerini benimseme ihtimalini saf dışı bırakmak için bazı öğütlerde bulunulduğunu idrak edecektir.

Burada tuhaf bir durum yok, hiç bir “takım” kan kaybetmek istemez, rakibe transferi durdurmak için çaba sarf eder. Fakat bu aynı zamanda Müslüman’a yakıştırılmayan hemen hemen her şeyi, Yahudi’ye ya da Hristiyan’a mal etmek gerektiğini de göstermiyor.

Hırsızlık yapan Müslüman’a “Yahudileşmiş” demek tüm ahlak normları bir tarafa gerçekten kaçmaktan başka bir şey değildir. Müslüman’ın olumsuz bir karakter olamayacağına körü körüne inanıp, yanlış yaptığı an onun artık başka bir “şeye” dönüştüğünü, kendi “takımlarından” atıldığını ve tam bir “Yahudi” olduğunu anlatmaya çalışmak mantıksız olduğu kadar komiktir de.

Halihazırdaki hükümetin “hayatın merkezine dini yerleştirme ve dindar nesil yetiştirme” hedeflerinin ve son 15 yıldaki muhafazakarlaşmanın, bugünkü antisemitizmin, zenofobinin ve nefret söyleminin tek sebebi hatta suçlusu olduğu konusundaki görüş de pek inandırıcı değil.

Yaşadığımız bu öteleyen, önce yabancılaştıran sonra şeytanlaştıran düzen ve devlet anlayışı son 15 yılın neticesinde gelişmedi. Bunun için 6-7 Eylül olayları, Trakya Pogromu, Varlık Vergisi, 20 Kura Askerlik ve daha nice politikaları ya da yıllardır sinagoglara, kiliselere, cem evlerine hatta bazı mahallelere yapılan saldırı ve tacizleri hatırlamamıza gerek yok. Yapmamız gereken aslında, dinci olduğundan dolayı Müslüman olamayana daha çok kin duyacağını düşündüğümüz hükümete daha seküler sayılan muhalefetin verdiği tepkileri hatırlamak.

İslamcı düzene “çomak sokacak delikanlılardan” biri olan Muharrem İnce’nin Erdoğan için “Siz yaptığınız hizmetlerle Yahudi madalyasına layık görülen ve bu ödülü kendine layık

görenlersiniz” demesini, ya da Meral Akşener’in verilen madalyanın İsrail’e hizmet edenlere takıldığını iddia etmesi bu hastalığın köklerinin çok daha derin olduğunun kanıtlarından sadece bir kaçı.

Türkiye’deki Yahudi düşmanlığı sadece İslamcılara, muhafazakârlara ve onların hükümetlerine özgü değildir aynı Kürt, Alevi, Rum, Ermeni ve daha birçok grubu beslenen düşmanlık gibi...

Kaynak: ahvalnews.com